

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Η ΘΕΙΑ, Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΚΑΣΤΙΛΙΟΝΕ

[Η ίδιη της ωραιότερας γυναίκας της Δευτέρας Αύτοκρατορίας]

ΑΟΙ οι ιστορικοί άναγνωρίζουν, δτι ή περιόδος τής Δευτέρας Γαλλικής Αύτοκρατορίας, ή δποια σάρχισε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1852, καὶ ἔληξεν ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἀποθέωσιν τῆς Ὀμορφιᾶς, τῆς χάριτος, τῆς εὐθύνας, τῆς πολυτέλειας, — «ἡ θεατρική τῆς γυναικείας καλλονής», κατὰ τὴν ἐπιτυχημένη ἔκφραση τοῦ μυθιστοριογράφου Ὄκταψιον Φεγού. Καὶ πῶς μποροῦσε νομοθέτη διαφορετικά, ἀφού τὸν τόνο τῆς κομικῆς κινήσεως τὸν ἔδινε τότε ἡ θυριδική αὐτοκράτειρα Εὐγενία, ἡ μοναδική αὐτή γυναίκα, ποὺ ήξερε νά λατρεύῃ τὸ ώραιο σ' δλεῖς τού τις ἐκδηλώσεις; Τα ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικού, φοντανιεμπάλω, εἶδαν τότε συγκεντρώσεις, στὶς δποτες ἐλαπίπαν—περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ διαμαντία, καὶ ἀπὸ τὸν πολυελαύοντας, καὶ ἀπὸ τὸ ὄχλοντας ἐπίπλα, καὶ ἀπὸ τὶς διποτες μεταδημέσι, καὶ ἀπὸ τὰ παράσημα, — γυναικείας ιδεώδους ὁμορφιᾶς, γυναικείας ιδεώδους τελεότητος. 'Απ' ὅδα, δμος, τὰ ἔξασια σύντας σάρκινα λοιλούδινα ποὺ στολίζαν τότε μὲ τὴν ἐμφάνισι τους καὶ ειδωδίαν μὲ τὸ καταπληκτική, τὴ θαυμωτική ὁμορφιᾶς της; Καὶ μόπους Βιργινία Βεράσι ντε Καστιλιόνε, αὐτή την δησιανέ πεπάνωμασσαν «θεια Κόμησσα».

Αὐτής λοιπόν της γυναικάς τη ζωή, τὸ φεγγοθόλο πέρασμα ἀπὸ τὸ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικού, τὶς κομικές ἐπιτυχίες της, τὶς παραδεινές της, τὶς γυναικείας της—γιατὶ, ἀλλοιμονο! ή πανώμορφη κόμησσα δὲν εἶχε καρδιά στα σήπητης!—καθώς καὶ τὴ δραδεία ἀγνωστα τοῦ θεατρού της, πού ύπαρχε τριάντα δὲν καρδιά καὶ η ρα α χ ρ ὁ ν ι α, θα σᾶς ξειστηρήσουμε σήμερα:

***

Η κόμησσα ντε Καστιλιόνε γεννήθηκε στὰ 1838 στὴ Φλωρεντία καὶ ήταν κόρη τοῦ μαρκήσου Ολίτονι, πρώην ἀκολούθου στὴν πρεσβεία τῆς Μαρδίτης. Σὲ ἡλικία δεκατριών μονάχα χρόνων, ή Βιργινία ήταν περίζηπτη σ' δλες τὶς κομικές συγκεντρώσεις. 'Οταν ἔκανε περίπατο στούν δρόμους τῆς Φλωρεντίας, ἡ γυναικούλης τοῦ λαοῦ γιονάτιζαν, ἐκατοτικές, μπρός στὴν ὁμορφιᾶ της καὶ τὴν ἀποκαλούσαν Παναγία. Καὶ ἡ ἀλήθευτη εἶνε, δτι ή Βιργινία ἐμοισζε μὲ Παναγία, ζωγραφισμένη ἀπὸ ἔνα μεγάλο τεχνίτη τῆς Ἀναγεννήσεως, μὲ τὸ ἐπιθητικὸ διάστημά της, μὲ τὶς ψύχες γραμμές τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου της, μὲ τὴ φιλιτισένια ἐπιδερμίδη της, μὲ τὰ θειειά μάτια της, μὲ τὰ καστανά μαλλιά της καὶ μὲ τὸ θελκτικό χαμόγελο της, πού δηνε νά φαίνωνται δύο σειρές μαργαριταριῶν.

Καταλαθείνετε τώρα, πόσοι θαυμασσαὶ περιτριγύριζαν τὴν παιδιούλα σύντι, ή δποτα εἴγινε γυναίκα, πρὸν ἀκόμα περάσει ἀπὸ τὴ νεανική ἡλικία...

Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων, ή Βιργινία διάλεξε μεταξὺ τοῦ μεγάλου κύκλου τῶν υποψήφιων γαμπρών, ἔνα νεαρό καὶ ώραιο εύγενη ἀπὸ τὸ Πιεδεμόντιο τὸν κόμητα Βεράσι ντε Καστιλιόνε, ἀκόλουθο τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ. 'Ο κόμης λίγο ἔλεψε νά παραφρονήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά του για τὴν προτίμηση που τοῦ ἔδειξε ή ώραιότερο γυναικά τῆς Ιταλίας. Μά δὲν ἀργήσε νά παραπονεθῇ για τὴν ἀνέλπιση αὐτῆς τύχη του. Η Βιργινία ήταν τόσο πολυδάπτη, ή ἀλεπάλληλες ιδιοτροπίες της ἀπαιτούσαν τόσα ξέδοσα, ώστε ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, δ Κα-

τιλιόνε εἶχε καταπισταλήσει δλη τὴν μεγάλη περιουσία του. 'Ωστόσο, εἶχε τὸ εύνυχιμα νά...σκοτωθῇ, πέφοντας μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ ὄχλογο του, πρὶν τὸν βάλοντα στὴ φυλακή γιά χρέο... 'Η Βιργινία έμεινε σὲ ἡλικία δεκασχιώ χρόνων χήρα μὲ ἔνα ἀγοράκι, γιά τὸ δότιο δμως δὲν ἔδειξε ποτὲ τὸ παραμικρό ἐνδιαφέρον.

'Η κακές γλώσσες λένε, δτι δ ίδιος δ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, προθυμοποιήθηκε νά παρηγορήσῃ τὴν ώραιά χήρα... Τίποτε δμως δὲν εἶνε ιστορική ἔξεκριθμένο. Τὸ δόνο θέοντο εἶνε, δτι δ βασιλεὺς, ἐκτιμῶντας τὴν ώμορφιᾶ καὶ τὴν πονηρά τῆς νεαρᾶς κομήσης, τὴν ἔστειλε στὸ Παρίσι μὲ εἰδικές ἐντολές—νά προσπαθήσῃ δλαδή να πλέξε στὰ δίχυα της τὸν πανίσχυρο τότε αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας καὶ νά τὸν κάνη νά ἐνδιαφέρῃ γιά τὴν Ιταλία.

***

'Η κόμησσα ντε Καστιλιόνε ἔκαμε τὴν πρώτη της ἐμφάνιση στοὺς ἐπίσημους κύκλους τῆς Γαλλικῆς πρωτεουόσης σ' ἔνα χορο μεταμφιεσμένων ποὺ δόθηκε στ' ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικού, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1857. 'Ενεφανίσθη στὶς δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, συνοδευμένη ἀπὸ τὸν κόμητα Βαλέθσκι καὶ τὴν νυμφαία πατρικία. Καὶ ἀπὸ τὴν πρότη στιγμή, κατέκτησε τὴν ἀριστοκρατία τῶν Παρισίων μὲ τὴν ώμορφιᾶ της, καὶ μὲ τοὺς περήφανους τρόπους της. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς, καταπιτῶντας τοὺς νόμους τῆς ἐθιμοποίας, ἀνέδαιναν στὶς καρέκλες, γιά νά θαυμάσουν καλύτερα τὴν ἀνέρωδην αὐτής ἐμφάνισι! Καὶ πρέπει νά σημειωθῇ, δτι στὸ σαλόνια τῶν διακτόρων τοῦ Κεραμεικοῦ υπῆρχαν ἔκεινο τὸ δράδον δεκάδες γυναικών, ποὺ δὲν ὑπέροδυσαν καὶ πελύ ἀπὸ τὴν κόμησσα, οὔτε σὲ ὁμορφιά...

'Η σφίξι αὐτῆς τῆς γόνοσσας στὸ Παρίσι, ἐθεωρήθη τὸ σηματικότερο γεγονός τῆς χρονιάς. 'Η ἐφημερίδες περιέγραφαν καθεδεμέρα τὸ ντύσιμο της, τὶς συνήθειες της, τὶς ιδιοτροπίες της. 'Η κόμησσα ἐπήρεσε δην τὴν πρώτη γυναικά τοῦ καιροῦ ἔκεινου, δην ϊοία τόλμησε νά καταργήσῃ τὸν κορσέ,—γνωρίζουντας πώς εἶχε στήθος ὑπέροχο,—ή πρωτη γυναικά που εἶχε τὸ θάρρος να σηκώνει τὸ φουστάνι της δταν καθόταν, γιά νά δειχνή τὶς καλύγραμμες κνήμες. Παρ' δλες δμως αὐτές τὶς ἐθεωρηθείστης της, κανεὶς δὲν ἔπαιρνε τὸ θάρρος νά ἔρωτοτρόπηση μαζύ της, γιατὶ τὸ δέλεμμα της εἶχε μιὰ Εκφρασι που ἐπέβαλε φέμεσσας τὸν σεβασμό στὸ συνουλητή της.

'Ο αὐτοκράτωρ, δην δποτας δὲν εύρισκε καμμιά δυσκολία ν' ἀπατήσῃ τὴν γυναικά που κάθε φορά ποὺ τοῦ παρουσιασθαντὸν δην κατάλληλη εύκαριστα, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὰ θέλγητρα τῆς θειας Κομήσησσα. 'Υπέκυψε, λοιπόν, στὸν πειρασμό—μα γιά λίγο καιρό. 'Η ώραιά Φλωρεντίνη δὲν μπόρεσε νά καταλάσθη ἔστω καὶ τὴν παραμικρή θέση στὴν καρδιά του... 'Η αὐτοκράτειρα Εὐγενία πληροφορήθηκε τὴν ἀπότια αὐτή τοῦ σιγύγυο της. Με είτε ἐπειδή ήταν κόρη πειλατεία συνθιμέση μὲ αὐτοῦ τοῦ είδους τὰ παραστρατήματα τοῦ Ναπολέοντος, είτε ἐπειδή δὲν ήθελε νά δημιουργήσῃ σκάνδαλο, ἔκανε πώς δὲν κατάλασθε τίποτα...

'Τὸ θιλιερό, δην δμως, μὲ τὴν κόμησσα εἶνε, πώς ούτε δην ἔπινταδα πη, ούτε δην καλωσύνη τῆς κασοδίας της θρισκόντουσαν στὸ ψυχό της ώμορφιᾶς της. 'Ηταν ἔγωστριασσα σ' ἀράνταστο βασιλό. Γι' αὐτήν, τίποτ' δλα δὲν ὑπῆρχε στὸν κόμησο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ώμορφιᾶ της. 'Απέφευγε τὴ συντροφιᾶ τῶν γυναικῶν ποὺ τὶς χαρακτήριζε δλες τὸν γυναικῶν ποὺ τὶς χαρακτήριζε δλες τὴν ζηλιάρεψε—καὶ ἔκανε παρέα μονάχη μὲ δητρεῖ, ἐπειδή τὴ μεθούσαν τὰ ἔγκωμα ποὺ τῆς ἐπλεκαν, ή ἔκφρασι τῆς λατρείας τους... Γιά κανένα δμως δπὸ τοὺς πολυτηρήσεις θαυμαστάς της δὲν ἔδειξε δεχωριστό

Η κόμησσα Καστιλιόνε

ένδιαιφέρον. Θά μπορούσε κανείς νά πή πώς ή γυναίκα αύτή δεν θεωρούσε κανένα δύναμα ίκανό νά την κατασκήσει.

Μοναδική της έγνωσα ήταν η περιποίηση της όμορφιάς της. Την νύχτα, πλάγιας σε σεντόνια άπο μαύρο μεταξωτό ύφασμα, γιατί ήταν κάνη πιο ζωρή την λάμψη της άστρης έπιδερμίδος της. Πιστεύοντας θεαίρει δηλαδή της καλλονή της άποτελούσε μιά μοναδική έξαιρεσι στον κόσμο, φρόντιζε νά δειχνεται δύο το δυνατό πιο λίγο στην κοινωνία. Είχε την έντυπωσι, δηλαδή πού έμαυριζόταν σε μιά κοομική συγκέντρωση, προσέφερε στούς άλλους μιά σπανιά απόλαυση, έπιτρεπτότας τους νά την θαυμάσουν για λίγα λεπτά της ώρας. Και υπέτερα έξαφανιζόταν, γιατί να κάνη τους έντρες νά μένουν με την άναπνοή πιασμένη, γλυκά χωσανιμένοι από την άναμνηση της φευγαλίας έμφιστη σε δέρη της! Και οταν ξαναγυρώνουσε σπίτι της, κλειδώνταν δύρες δλόκληρες στο μεγάλο μπουτούάρη της, τον διπούοι οι τούχοι ήσαν σκεπασμένοι με καθρέφτες, και άποθαυμάτισ το σώμα της σ' ολες τις στάσεις, χωρίς να χορταίνουν τα μάτια της τό έξασιο αύτό θέαμα!... Ο ναρκισσισμός της είχε πάρει παθολογική πειλή μορφή.

Η πεποίθηση, ότι ή ώμορφιά της άποτελούσε ένα μοναδικό φανίνεμο, που δεν μπορούσε νά τό άποτελούσε τα μάτια του πρώτου τυχόντος θητού, την έκανε νά γίνη άδειτη, νά θγάντη πάτοτε έξω με τό πρόσωπο σκεπασμένο από πυκνούς πέλλους.

—Όποιος μέ βλεπει, παρά τη θέλησι μου,—συνήθιζε νά λει, —είνε τό ίδιο, σάν νά μέ κλέβῃ!

***

Από τη στιγμή δύμως, που ή «θεία Κόμησσα» πάτησε τα τρίατα, άφρισε ένας δάτελωτος και δύνηρδος Γολγοθάς γι' αύτη την γυναίκα. Ή ώμορφιά της άφρισε ξαφνικά νά χαλάση, νά μαραίνεται. Ή σκέψη, ότι το θαδμούμα της καλλονής της είχε περάσει πειλή, έκανε την κούπσαση ντε Καστιλιόνε νά κυριευθή από μιά μελαχολία, μιά νευρασθενεία, που ζηγγίζε τά δύρια της παραφούρηνς. Και ή γυναίκα, ή δόποις πέρασε σάν φωτεινό μετέωρο από τό Παρίσι, κλείστηκε από τό 1872 στό μεγαρό της, άφου έσπασε δύλους τούς καθρέφτες για νά μή σπαράξῃ ή καρδιά της. Θάλεποντας τόν άφανισμό της ώμορφιάς της... Και σκέπασε τό πρόσωπό της με τρεις πυκνούς πέλλους, θάθοντας έτοι τό έρειτια μιάς καλλονής, που είχε θαμπώσει τόν κόσμο! Αν η κομψήσα είχε μεγάλη καρδιά, θά μπορούσε νά δημι μιά παρηγοριά σε φιλωτροπικά έργα, στήν άνακούφιση της δυστυχίας τών φτωχών. Μά για τήν Βιργινία, τίποτα δεν υπήρχε στόν κόσμο, έκτος από τήν ώμορφιά της. Και άφού έχασε τό θείο αύτό δδόρο, τί τήν ήθελε πειά τή ζωή;..

Τριάντα δύοκληρα χρόνια έβαστα- έχει γνώνια τής «θείας Κομησσα»!... Στό διάστημα αύτό, ή Βιργινία δεν έζηγεν έξω, παρά μονάχα τήν νύχτα. Τέλος, μιά μέρα, στά 1902, η θάτατος τήν λυπήθηκε και ήρθε και τήν πήρε-νεκρή δύμας από πολλά χρόνια, από τό έποχη που μαραθηκαν τά ρόδα τής έξασιας καλλονής της...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

—Μήν πάρης ποτέ δούλο που ήταν άλλοτε άφέντης.

—Η τιμή, ή έθωσης και δό χρόνος, έταν χαθούν, δέν ένας ποκτάντων.

—Οι καλύτεροι φίλοι μας μπορούν νά γίνουν οι πιο έπικιν- δυνού έχοντας μας.

—Τίποτε δέν μοιράζουμε με τόση άφονια, δύο τίς συμβουλές.

—Έλεν χειρότερο νά δυσπιστη κανείς στούς φίλους του παρά να ζητάει.

—Μήν έπιδιώκης νά φανής σοφώτερος από κείνους ήτε τούς δύσιους ουναναστρέφεσσα.

—Η πραγματική άξια προκαλεῖ τόν φθόνο, δύως τό σιδερό την σκουριά.

—Γέρος χωρίς άξιοπρέπεια, είνε δι, τι και γυναίκα χωρίς ιτροποιο.

—Όποιος θέλει νά πλουτίστη σ' ένα χρόνο, άξιζει νά κρεμα- στή μέσα σ' έξη μήνες.

—Η φιλοφρούση είνε νόμισμα που δέν ζημιώνει έκεινον που δένει κ' εύγραφοτεί έκεινον που τό πάιρει.

—Η χλεύνη έτινε διτραπή τού μίσους.

—Τέ νά μήν μπορίζη κανείς τό κακό, ένω μπορει, είνε σάν νά τό κάνη δ ίδιος.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά σφραντζεδαρεύσα μέσα στήν έμελέττα τού Ζεράρ ντε Νερέζλ!... Ο ίποχρεωτικός φίλος τού Σάμη. Πού κατειχεύν ει πειπται. Ο Λευδεβίνες Ηλιος και ει αύλικοι του. Ένας μετριό- φρων καγκελλάριος, κλπ. κλπ.

Ο Γάλλος ποιητής Ζεράρ ντε Νερέζλ, τρώγοντας κάποτε σ' ένα ζε- νοδοχείο, βρίσκει μέσα στην διελέττα τού μάσαντασθαδούσα. Ε- κάλεσε τότε άμεσως τό γαρούν και τού είπε δινατά :

—Γραφόσν, άλλη φορά τίς σαρανταποδαρούσες νά μού τίς σερδίης χωριστι ...

***

Ο Γάλλος γελοιογράφος Σάμη έκαλεσε κάποτε σ' ένα φίλο του σε γε- μα. Ο φίλος του αυτής από απροσέπτη τον έπιπε μάσαρέλα. Και τήρη δηλη μέρα εστείσει στό Σάμη μάσαρέλα κανούνια.

Ο Σάμη τότε τόν έγωψε τήν έξης χαριτωμένη έπιστολή :

—Λίπη απρη φίλε.

—Εύχαριτό γιά την καινούρια καρέκλα. Οταν ξανάρθης, έχουμε πολλά πρά- Δικός σου Σάμη

—Σ. Γ.—Οταν έφευγες, καθώς μοδοφιγγες τό χέρι, μού έσκιστηκε τό ένα γνα- γάρι. Ελπίζε πάλι Βάχης την καλωσύνη νά μού στείλης ένα ζευγάρι καινού- ρια.

***

Ο μεγάλος ήθωπος Ζεράροις έτιμης κάποτε σ' ένα έργο τον ποιητού Μόρφου, τό διπούοι είχε μεγάλη έπιτυχία. Λίγες μέρες κατόπιν

πήγε νά έπισκεψη τόν ποιητή στό σπίτι του, μαζί μέ τόν δόκτορο Μώνασεν. Ο- ταν έφτασαν στό σπίτι, δό δόκτορο Μώνα- σεν άρχισε ν' άνεβαίνη γρηγορα- γηγορα γνω τίς σκάλες.

—Ποδ πάτε, δόκτορω; τον φωνάζε τότε δό Γάλλος. Ο Μόρφου κάθεται έδη στό ισόγειο.

—Στό ισόγειο; είλε κατάτληπτος δό δόκτορο. Κι' έγα ένουσα πάλι δό Μόρφου, καθώς δηλοί οι ποιηταί, κάθεται στή σο- φίτα ...

***

Κάποιος έδωρησε κάποτε στόν βασιλέα τής Γαλλίας Λουδοβίκο ΙΙΙ, 10.000 χρο- ονά σκούδα, ποσό μεγάλο γιά τήν έποχή του. Ο Λουδοβίκος αράδισε τόν σπίτιον τόν χρησιών νοικιάστων σ'ένα τρα- πέζι, έκάλεσε τόν άνεβαίνη γρηγορα- γηγορα γνω τίς σκάλες :

—Κύριοι, αύτό τό χρησάμε μον τόπαιμε κάποιος δόκτορο. Δεν θέλω μάσα νά τό δόκταντος. Ο Λουδοβίκος αράδισε τόν σπίτιον τόν χρησιών νοικιάστων σ'ένα τρα- πέζι, έκάλεσε τόν άνεβαίνη γρηγορα- γηγορα γνω τίς σκάλες :

—Μηγανειστατε, άπαντης πρώτης ο Μοδιγιέρ, πρώτης σάζη ζητήσει νέαν ά- ποική, θέλω πρώτης νά φανά μέ τή έποχης μον άξιος γιά δέσες ενέρ- γειας μούγετε κάνει νά τός πάρω...

—Δετό δ καγκελάριος μον δέν έχει άνάγκη άπο τίτοτε! είλετο δ βασιλέας. Είμαι πολύ εγγαρισμένος τότε, γιατί έχω έναν άνθρωπο τόπιον στή έποχησα μον...

Οι άλλοι ανίδιοι, ακοινόγυαν αύτά τά λόγια, χαιρόντων σκούδαν. — Με ουδέν τον παρατησαν, δέξονται καπάνια έπιησησεις αύτούν :

—Γρηγορειστατε, άπαντης πρώτης ο Μοδιγιέρ, πρώτης σάζη ζητήσει νέαν ά- ποική, θέλω πρώτης νά φανά μέ τή έποχης μον άξιος γιά δέσες ενέρ- γειας μούγετε κάνει νά τός πάρω...

—Δετό δ καγκελάριος μον δέν έχει άνάγκη άπο τίτοτε! είλετο δ βασιλέας. Είμαι πολύ εγγαρισμένος τότε, γιατί έχω έναν άνθρωπο τόπιον στή έποχησα μον...

Γρηγορειστασεις :

—Οσο γιά τίς δικές σας έπιησεις, κάριση, είνε τόσο πολλές και τόσο μεγάλες, δέστε τόπιον περιμένω καπάνια άλλη καταληγάστερη είναισαρια γιά νά τίς άνταμειψω...

Κόκκαλο οι κάλακες αύλικοι.

***

Ο άρρενος Αθηναίος σοφός Σόλων έχασε κάποτε σ' ένα παιδί του και έχλαιγε.

—Σδλων, τί κάλεις; τον είπε κατόπιος. Τά δάρωνά σου δέν ή άνα- στίσουν τό παιδί σου...

—Γ' αύτό και δέν σταματούν! άταντησε δ Σόλων.